

ומשנינן: כוונתו של שמואל היא ל"צרות" דעלמא. דהיינו, שבכל מקום ומקום שיארע דבר כזה, הרי כל הצרות של רחל בכל המקומות הללו, לא נפטרו בחליצת האחות.

ופרכינן: אי הכי, שהצרות האמורות בדברי שמואל הן רק צרות רחל שבכל מקום, ולא צרות לאה —

מה שאמר שמואל: חליץ לצרות נפטרו אחיות, איך זה יתכן?!

ואצרת רחל, והיינו, בחליצתה של צרת רחל — מי מיפטר רחל?!

והא תנן: אסור אדם בצרת "קרובת חלוצתו".

והוא אסור בפני עצמו, שאינו צרת ערוה הרגילה בפילה מיבום, אלא גזרו חכמים, מהטעם שיבואר להלן, לאסור את הקרובות של צרת חלוצתו, שאפילו נישאה קרובת חלוצתו לאדם זר, ויש לו עוד אשה, אסורה האשה ההיא, שהיא צרת "קרובת חלוצתו" על החולץ.

והרי רחל היא קרובת לאה שנחלצה על ידו, והרי היא "קרובת חלוצתו", ונמצא שצרתה של רחל היא צרת "קרובת חלוצתו".

וכיון שהיא אסורה ליבום, אין חליצתה מעולה, ומדוע חילק שמואל ואמר שחליצתה של צרת רחל כן פוטרת את רחל?!?

ומשנינן: שמואל נמי, "התחיל, ולא התחיל" קאמר, והכי קאמר:

התחיל לחלוץ באחיות, שתחילה חליץ ללאה — לא יגמור בצרות!

שמעתה הוא אינו יכול לחלוץ לצרת רחל ולפטור בכך את רחל. לפי שאינו יכול לייבם את צרת רחל, וכדתנן: אסור אדם בצרת קרובת חלוצתו.

אבל אם התחיל לחלוץ בצרות, וכגון שתחילה חליץ לצרת לאה, ופטר את לאה — יגמור אף באחיות.

שעתה יכול הוא לחלוץ לרחל ולפטור גם את צרתה, לפי שלא נאסרה רחל בחליצתה של צרת לאה,

דתנן מותר אדם בקרובת צרת חלוצתו.

רב אשי אמר: לעולם בדקאמרת תחילה, שחליצת האחיות אינה חליצה טובה כי כל אחת מהן היא אחות זקוקה, והיא אסורה לפי שמואל, הסובר יש זיקה.

ומה שהקשינו אם כך, גם הצרות אסורות, שהרי הצרה היא כמו הערוה, ולמה חליצת הצרות עדיפה על חליצת האחיות, יש לחלק:

ומשום דלא אלימא זיקה לשויי לצרה כערוה. אין בכח הזיקה להעמיד את הצרה כערוה, ולאסור את הצרה ביבום כמו הערוה.

תניא כוותיה דרב אשי:

חליץ לאחיות — לא נפטרו צרות!

ויש לנו לדייק: הא אם חליץ לצרות, כן נפטרו אחיות בחליצת הצרות.

מאי טעמא? לאו, משום דקסבר התנא בכרייתא יש זיקה, ולכן האחיות אסורות